

I.379.511

Т. ЯРЧУК.

ЦІНА 10 ГР.

СЛІДОМ ЗА МНОЮ!

СТАНИСЛАВІВ 1931.

НАКЛАДОМ АВТОРА.

I.379.511

Друк Л. Геллера, Станиславів, Собіського ч. 7.

Боєва лінія. Гаряче, літнє сонце клониться до заходу... Наш курінь, що був далеко висунений вперед, оточують ворожі війська. Звідусіль чуто стрілянину ворожих крісів та скорострілів. Ворог стісняє нас чимраз вущим перстенем. Амуніція зачинає у нас вичерпуватися. Усім нам грозить майже певна смерть, бо ворог не бере в полон, не має для нас пощади...

На хвилину втихає стрілянина. Мабуть ворог ладився до рішального наступу. Саме цей мент використовує наш курінний атаман, сейчас збирає курінь під ослоною горбка і видає рішучий приказ: „Слідом за мною! Бігом — руш!“

Біжимо низом здовж кітловини. Ворог цього не бачить, бо його війська розложилися оподаль кітловини на полях...

Коли наш курінь опинився проти найслабше обсаженого ворогом місця, чуємо другий приказ атамана: „В подвійну розстрільну! За мною, вперед!“ Моментально виконуємо приказ, чим скорше спішимо за нашим командантом і нечайно з усієї сили вдаряємо на ворожі позиції. Ворог цього не сподіювався, а заки з'орентувався, в чім саме діло, наш курінь майже без стрілу здобув

ворожі позиції, розірвав оточуючий нас перстень і під ослоною вечірнього сумерку щасливо дістався до прочих частин нашого війська. Це лучилося на українських степах в другій половині серпня 1919 року.

---

1. ПРИЙДИ ДО МЕНЕ.

Як згаданий курінний атаман, щоби урятувати свій курінь від заглади, зібрав його коло себе і дав приказ іти за собою, так Спаситель Христос, прийшовши на землю, щоби рятувати упавше людство від неминучої погібелі, кличе до себе всіх людей: **„Прийдіть до мене, всі знеможені та отягчені, я впокою вас!“** (Мат. 11, 28). А тих, котрі послухали Його голосу і прийшли до Нього, Він гуртує біля Себе і в лагібний спосіб дає їм повний любви приказ: **„Йди слідом за мною!“** (Йоан 1, 43). **„Йди слідом за мною, нехай мертві ховають мерці свої“** (Мат. 8, 22). **„Коли хочеш бути звершений, іди продай, що маєш, і дай убогим, а мати меш скарб на небі; і приходь, та й іди слідом за мною!“** (Матей 19, 21).

Ісус повним любви голосом кличе до Себе не лише Своїх учеників. Він любить не лише Своїх учеників, але всіх людей без різниці: молодих і старих, багатих і бідних, вчених і невчених,

здорових і хорих, побожних і безбожних... Всіх а всіх людей любить наш Спаситель, усім Він хоче щастя прихилити, всіх повною волею наділити, тож усіх кличе до Себе: „Прийдіть до мене всі...!“

О, хтоб ти не був, любий друже, Він і тебе знає, Він і тебе любить! Йому на тобі, друже, так багато залежить, неначеб ти був одинокою людиною на світі і неначеб від позискання тебе одного залежало Його усе щастя. Це видається дивне й непонятне, але це дійсна правда. Можливо, що ти, друже, почувашся або таки живеш самітний на світі. Можливо, що тебе мало хто з людей знає, мало хто любить, мало хто навіть звертає увагу на те, чи ти ще живеш на світі. Але Христос тебе не забув. Він тебе знає. Він тебе потребує. Свого часу Він тяжко страждав задля тебе, а навіть тоді думав про тебе, коли умираючи на хресті простогнав останнє слово: „Звершилося“.

Будь певний, друже, що Ісус думав про тебе, заки ще ти на світ народився. Він і тепер тямить про тебе і кличе тебе до Себе. Ти нераз чув Його тихий але виразний голос. Ти нераз розмавляв з Ним в чотири очи.

— Коли? — запитаєш, друже.

— А тоді, коли ти лежав тяжко хорий і серед нічної тиші, не могучи заснути, пригадував собі гріхи зі своєї

минувшости, відчував грозу наближаючої смерті і непевної вічності. Пригадай собі, друже, як ти тоді щиро молився о прощення гріхів! Хиба це не була твоя розмова в чотири очі з Ісусом? А тоді, коли ти стояв над трумною помершої любої тобі особи і глядів на її бліде обличчя, чи не стискав біль твою грудь і чи не питав ти себе самого, яка булаби твоя вічність, колиб ти так умер? Так, так! Христос до тебе говорив і кликав тебе до Себе не лише в сумних хвилях твого життя але також тоді, коли ти поважно розмовляв з одним знайомим про релігійні справи, коли ти читав або в захопленні слухав читання св. Євангелії чи якої гарної, збудовуючої твого духа, книжечки, коли ти був у безвихідньому положенні чи крайній нужді та в щирій молитві звернувся до Нього і твоя молитва зістала вислухана, коли ти виразно відчув, що лише Він тобі допоміг...

Пощо тут усьо вичислювати? Ти самий, друже, найлучше знаєш, як тобі Господь Бог не раз допоміг і як Він тебе щедро благословив Своім добром. О що саме Йому розходилося? — Лише о те, щоби ти послухав Його заклику, прийшов до Нього, розкаявся з дотеперішнього життя та зачав жити новим життям по науці св. Євангелії.

2. ЙДИ СЛІДОМ ЗА МНОЮ!

Не інакшим способом закликав Ісус бідних рибаків і вчинив їх Своїми учениками. В Євангелії від св. Луки, (голова 5) читаємо, що Ісус, після навчання з човна величезної маси зібраного народу на березу Генисарецького озера, велів Симонові відчалити човнами на глибінь та закинути сіти на ловитву. Рибакі вчинили по приказу Ісуса і зловили так багато риб, що аж сіти проривалися. Цей щедрий дар Божий так сильно поділав на Симона і на інших рибаків, що аж „страх обняв його і всіх із ним“. Тоді Симон Петро „припав до колін Ісусових, кажучи: „Йди від мене, бо я чоловік грішний, Господи“.

Дорога до вивисшення веде через пониження. Ісус, місто оставити перестрашеного й упокореного Симона Петра та інших рибаків, успокоїв їх і покликав йти у слід за Собою. Вони (а було їх чотири: Симон Петро, його брат Андрей і два сини Заведесві — Яков і Йоан), пригнавши човни до берега, **покинули все** і „пійшли слідом за Ним“ (Лука 5, 11). Подібним способом покликав Ісус також інших учеників Своїх, довівши їх насамперід до розкаяння з дотеперішнього життя.

Ученики зірвали з усім („покинули все“), що лучилося з дотеперішнім їхнім

гріховним життям, підчинилися волі і власти свого Учителя і послідували за Ним.

Хотяй на цій дорозі за Ісусом ученики натерпілися багато невигод, прикростей і наруг, хотяй нераз бували такі голодні, що — приміром — йдучи одної суботи засівами, почали аж „рвати колосся та їсти“ (Матей 12, 1), щоби заспокоїти свій голод, хотяй нераз не мали де навіть голови приклонити і ночували під голим небом, хотяй ця дорога повела їх через страшну Голгофту, де їхній Учитель умер серед нелюдських мук на хрестному дереві..., всеж таки на цій дорозі зазнали вони багато дійсної радості, слухаючи на кожному кроці науки зі святих уст Ісуса, бачучи великі, чудотворні діла Його, будучи свідками Його переображення, воскресення й вознесення. Вони бачили на кожному кроці, як Ісус розривав кайдани, котрими відвічний ворог скував людство, як Він руйнував царство гріха, духової тьми, фарисейської облуди та садукейського раціоналізму, як Він рятував людей з духової неволі і обдаровував їх справжньою свободою. Їхні серця палали невимовною радістю, коли Христос дав їм силу і владу наступати на сатану, коли вони прийняли дар Духа святого і розійшлися по цілому світу голосити Євангелію Христову. Хотяй на цій дорозі нераз арештовано їх і волочено перед суд, бито й каменовано, хотяй свої

і чужі знущалися над ними, хочай їхнє життя сходило „у праці і в журбі, по-

Покинувши все пішли слідом за Ним.

часту в недосипанню, в голоді й жажді,
в постах часто, в холоді й наготі" (II.

До Коринт. 11, 27), одначе вони не переставали іти слідом за своїм божественним Учителем, не звертали з обраної дороги правди, хотяй на ній мало скінчитися їхнє життя мученичою смертю. Правда і повна свобода, якої зазнавали ці послідувателі Христа, мала для них більшу вартість, ніж кволе, дволичне життя в приманчивій але й погубній неволі гріха.

Любий друже! Христос віддав Своє життя не лише за Своїх учеників, але й за всіх людей, отже і за тебе. Через це Він стався твоєю дійсною й повною власністю і бажає, щоб ти стався його власністю. Життя — за життя! Усе — за усе! Він і тебе кличе словами: **„Йди слідом за мною!“** Покинь усе, що дотепер лучило тебе з гріховним життям і йди тяжкою дорогою правди, на котрій осягнеш повну свободу, спокій і щастя! Він за тебе віддав усе і хоче, щоб ти Йому усе віддав. В заміну за лахміття твого дотеперішнього життя дає Він тобі новий весільний одяг. Чи-ж не користна для тебе заміна? Боїшся може скинути із себе всі бруди? Встидаєшся може, що через це інші будуть з тебе сміятись? Хочеш може троха належати до світа а троха до Бога? Годі, друже, двом панам служити! Годі одною рукою хватати небо, а другою держатись землі! Годі одною ногою іти по вузькій дорозі правди, а другою іти по широкій дорозі облуд-

ди й брехні! Або — або! Коли хочеш жити чесно, то мусиш покинути широку дорогу, мусиш прилучитися до малого гуртка послідувателів Христа і піти вузькою дорогою разом із погордженим гуртком дітей Божих і мусиш погодитися з тим, що дотеперішні твої товариші злих діл і твої знайомі відцураються тебе, виключать зі своїх товариств і з погордою прозвуть тебе диваком.

Христос тебе, друже, кличе, щоби ти вже раз рішився і пішов у слід за Ним та зірвав з дотеперішним життям. Ти нераз чуєш Його голос. Що-ж? Вагаєшся може зробити рішучий крок і піти дорогою прагди, то застановися поважно, що дав тобі дотепер світ? Правда, що лише болі й терпіння? Що ти властиво маєш з позверховного християнства, у котрому ти дотепер проживав? Позверховно ти християнин і навіть часом ходиш до церкви, але чи ти дійсно маєш мир з Богом, чи ти є певний прощення гріхів твоїх, чи ти можеш з повним довірям звертатись з просьбою до Бога так, як любе дитя звертається до свого батька? Правда, що ні? Отже бачиш самий, що твоє позверховне християнство ніщо не дало тобі дотепер.

Христос хоче тебе, друже, вирятувати від погібелі, вчинити тебе Своїм учеником, тому каже тобі: „Йди слідом за мною!“ Коли послухаєш Його голосу

і підеш за Ним, напевно ніколи цього не пожалієш, як не пожаліли цього сотки, тисячі й мільйони тих, які послухали Його голосу і пішли па Ним. Не бійся, друже, Христос не кличе й не намовляє тебе на ніяке зле діло. Він та не завів ще нікого на злу дорогу!

3. КУДИ-Ж ВІН ТЕБЕ ПРОВАДИТЬ?

— Куди-жби, як не до Отця Свого і до Отця твого, до котрого так тужиш усім своїм єством? Він виразно сказав: „Я відходжу до Отця Мого й Отця вашого та Бога Мого і Бога вашого“ (Йоан 20, 17). „І я, як буду піднятий від землі, всіх притягну до Себе“ (Йоан 12, 32).

Отже ніхто тобі, друже, не допоможе прийти до Отця твого небесного, ніхто тебе до Нього не запровадить, ніякий священник ані батюшка, ніякий монах ані єромонах, ніякий „блаженний“ ані „святий“ чи „свята“, бо Ісус виразно сказав: „Ніхто не приходить до Отця, як тільки мною“ (Йоан 14, 6). Ніхто інший, як тільки „Я — двері: мною коли хто ввійде, спасеться“ (Йоан 10, 8).

Тільки Христос! Тільки Він Один! Тому ми, члени євангелицької Церкви, хоч високо шануємо й цінімо всіх свя-

тих богоугодників і послідувателів Христа, але нікого з них не уважаємо за нашого посередника між Богом і людьми, „**один бо Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос**“ (1. До Тимотея 2, 5) і до нікого зі „святих“ ані в нічиє імя не молимося, як лише в імя Христове, бо наш божествений Учитель Христос оставив такий заповіт: „Я до Отця Мого йду... **І чого просити мете в імя Мое, те зроблю, щоб прославивсь Отець у Сині**“ (Йоан 14, 12, 13). Колижби ми просили й молилися в чиє інше імя, хочби навіть в імя найбільшого святого богоугодника, а не в імя Христове, то Отець не прославивбися у Сині, а навіть моглаби повстати для Нього неслава, бо ми поминулиби Христа, а звернулибся о поміч до якоїсь немічної людини. Тому ми, хотяй многі беруть це нам — євангеликам за зло, таки молимося лише в Імя Христа і по нашим людським силам намагаємося йти слідом за Ним у тій надії, що Він не веде нас злою дорогою.

4. УМОВИНИ ПОСЛІДУВАННЯ ХРИСТУ.

Які саме умовини має виповнити той, хто хоче послідувати Христу? Христос каже: „Коли хто хоче йти слідом за

мною, нехай відречеться себе самого, й візьме хрест свій, та й іде слідом за мною" (Матей 16, 24).

В наведених словах Христос подає дві умовини для тих, котрі хочуть за Ним іти як ученики чи учениці. Правда, любий друже, що ти також хочеш за Ним іти? Але чи ти застановився над тими двома умовинами, котрі треба виповнити? Чи ти є свідомий того, чого вимагає від тебе Христос? Отже слухай, друже! Перша умовина отся:

а) „Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого!“

Хто вступає на якусь службу або піднімається сповнювати якийсь уряд, той є задалегіть свідомий, що на тій службі чи на тій становищі він зобов'язаний до послуху зглядом настоятелів. Не діється по волі робітника, але по волі працедавця. Не діється по волі урядника, але по волі директора чи підприємця. Це кожньому самозрозуміле.

Так самісько мається справа з тим, хто рішається послідувати Христу. Хто рішається на цей важний крок, той мусить зречися своєї волі, котра в решті решт усе веде до злого, той не може більше уряджувати своє життя по власному уподобанню, а має від тепер завсігди питати: „Господи, що Ти хочеш, щоб я чинив?“

Отже ученик чи учениця Христа не живуть по своєму людському уподобанню, а по волі Божій, котра становить вічне життя й щастя. Якщо ти, друже, рішаєшся не поступати даліше по своєму уподобанню, якщо рішаєшся від тепер узнавати Ісуса Христа за свого настоятеля, Йому безумовно підчинятися і питання ап. Павла („Господи, що Ти хочеш, щоб я вчинив?“) установити як правило й напрямну свого життя, то ти рішаєшся виповняти першу умовину послідування Христу.

За нею слідує друга умовина, а саме:

б) „Й візьми хрест свій“.

Задля лучшого зрозуміння цієї другої умовини послідування Христу, треба тямити, що той усе наражується на якись терпіння, хто поважно береться йти слідом за Ісусом. Коли світ зготовив для Ісуса лише терновий вінець і хрест, то яким правом можемо ми числити на честь і славу? Назавсідги остануться правдиві ці слова Ісуса, сказані до учеників: „Коли світ вас ненавидить, знайте, що мене перш вас зненавидів“ (Йоан 15, 18).

Ці слова вповні сповняються аж до сьогодні. Справжні ісповідники й послідувателі Хреста та Його св. Євангелії, задля своєї віри ще й нині терплять наруги і переслідування.

Чи ти готов наразитися навіть на переслідування задля Христа? „Блаженні ви — каже Ісус — коли вас безчестити муть, та гонити муть, та казати муть на вас усяке лихе слово не по правді, ради мене“ (Мат. 5, 11).

Чи ти дійсно готов навіть серед наруг і переслідувань визнавати Христа та послідувати Йому? Як що ти, друже, також і на це готовий, то Ісус прийме тебе за Свого ученика, бо Він сказав: „Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого, й візьме хрест свій, та й іде слідом за мною“ (Мат. 16,24).

Ісус сказав ці слова і придержується того, що сказав. Якщо ти готов вповнювати подані обі умовини, то Він тебе певно прийме в ряди своїх учеників, вилічить з тяжких душевних ран, уздоровить та освятить і ти станешся тою вибраною особою, через котру пішле милостивий Господь много добра на ціле твоє оточення.

